

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

AUGUST-SEPTEMBER 2020

56. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Og han [Jesus] sier da til dem: Kom med til et øde sted
hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt!»

Mark 6:31

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Tveiten,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Ha plan i din bibellesing!

Tenk om vi fikk høre at et eller annet sted stod det en Guds engel og talte! Ville vi ikke da skynde oss, om vi så måtte krype dit på våre knær?

Og hvis vi på vei dit møtte en skare av mennesker som allerede var på vei tilbake, som sa: «Dere kommer for sent. På lysende vinger steg engelen opp igjen til himmelen», ville vi ikke da innstendig be dem fortelle noe de kunne huske han hadde sagt?

Og hvis de så sa: «Jo, her har vi hele talen hans nedskrevet», ville vi ikke da gi alt for å få se og høre den?

Men nå har jo dette virkelig skjedd. Gud selv har jo talt i hjem og i templer, dels gjennom engler og profeter, og så til sist gjennom Sønnen.

Og disse ordene har vi i Den Hellige Skrift: Bibelen. Det er ikke dikt, men guddommelig sannhet.

Skulle vi ikke da inderlig elske, ære og flittig studere Guds ord!

Som keiser Teodosius; skrive av Bibelen med gullbokstaver – eller enda bedre: Skrive dem dypt inn i våre hjerter! Og så ved Guds nåde få tro Guds ord, lyde Ordet, og bli i Ordet helt til vi dør.

*Carl Olof Rosenius,
Utdrag fra
«Veiledning til fred»,
Arven Forlag, Mandal.
www.arven.net*

Hvileplassen – avsides med Jesus

Av Reidar Heian

«Apostlene samlet seg igjen hos Jesus og fortalte ham alt det de hadde gjort, og hva de hadde lært folket. Han sier da til dem: Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt! For det var mange som kom og gikk, så de ikke engang fikk tid til å spise.»

Mark 6:30-31

Her står Jesus midt i sin travle tjeneste, og han har nettopp sendt sine 12 apostler ut, to og to. De hadde fått fullmakt av ham til å forkynne omvendelse og syndenes forlatelse, til å helbrede syke og drive ut onde ånder. Store ting hadde de opplevd, og nå kommer de tilbake til Jesus fulle av begeistring over alt de hadde fått være vitne til.

Jesus, han som visste hva som bor i menneskehjertet, han kjente også disse sine kjære venner. Han visste at selve tjenesten i Guds rike kunne bli en avvei for dem hvis det førte til at de selv ble store. Så ville han bevare dem i avhengighet av seg, slik at de fikk leve i den erkjennelsen

at deres dugelighet var av Gud, ikke av dem selv.

Hva svarer Jesus dem når de kommer og forteller ham alt de hadde opplevd? Han sier: «Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt». Han visste at skulle de bli brukbare i tjenesten for Herren, så trengte de ro og stillhet.

En hvileplass

I dag taler denne teksten til deg og meg. Har du funnet denne hvileplassen, avsides med Jesus i Ordet og bønner? Benytter du deg av den? Å, hvor vi trenger det, vi som lever i denne rastløshetens og travelhetens tid. Stillhet og ro er mangelvare i vår tid. Det er et rastløst jag etter opplevelser og nytelser for kjødet. Men hvem søker Herren? Han alene er den som kan tilfredsstille en oppjaget og urolig sjel. I den gamle bibelutgaven av 1930 sto det slik: «Kom avsides med meg, og hvil eder litt».

De skulle få være på hvileplassen,

Innhold, august-september 2020

Ha en plan i din bibellesing! Av C.O.Rosenius	side 2
Hvileplassen – avsides med Jesus Av Reidar Heian	side 3
Bibelen i min hverdag Av David Hedegård	side 7
Alene med sine nærmeste Av Hans Erik Nissen.....	side 9
Ta tid til Guds ord Av C.O.Rosenius	side 10
Mit hjertes største glede Av Immanuel Fuglsang	side 13
Omgangen med Gud i Ordet Av Olav Valen-Sendstad	side 14
Vanskelig tid for «Såmannen» i Sør-Amerika Av Ingar Gangås.....	side 17
Guds ord Av Martin Luther.....	side 20

avsides sammen med Jesus. Der ligger hemmeligheten. Bare der kan sjelen finne hvile og ny styrke til vandringen videre, som det står så fint i et sangvers:

*Hvor finnes vel hvile når sjelen er
trett? Hos Jesus, bare hos Jesus.
Hvor finnes den kraft som gjør
vandringen lett? Hos Jesus –
bare hos Jesus.*

(Nicholas L. Ridderhof. Sb 334:2)

Ja, slik erfarer et Guds barn det som har funnet denne hvileplassen. Og har du først funnet den, så må du stadig tilbake dit. Du merker at du er helt avhengig av disse hvilestunder om du skal bli bevart på himmelveien og nå frelst hjem.

Jesu disipler skulle inn i en rik, men også krevende tjeneste for sin herre og mester. Han, som var deres herre, tar også ansvar for dem og rustet dem for tjenesten. Dette er frigjørende å tenke på for alle dem som har fått et ansvar i Guds rike. Arbeidet er ikke vårt, men Guds. Så skal du og jeg få være tjenere for ham, og vi får gå hans ærend. Det er å innby alle til å komme til det himmelske bryllupsmåltidet. Klarer vi å tenke så stort om tjenesten i Guds rike? Kanskje kjenner du som har fått et kall, på ansvaret som tynger og ofte kan gjøre deg liten og motløs. Det er helt riktig at det følger et alvor og et stort ansvar med kallet, om en er tro i tjenesten og om Guds Ord er rettesnoren i alt vi foretar oss. Men, kjære venn, husk at han som står bak kallet, har også lovet å gå med deg. Ja, han vil selv ta ansvar for å utruste deg med alt du trenger i tjenesten.

Til det bruker han disse stille stunder, avsides med ham. Skal du ha noe å gi til andre, må du først selv ha fått det av Herren. Det er akkurat slik som det står i Salme 119:130: «Når dine ord åpner seg, gir de lys. De gir enfoldige forstand».

Så er det slik at vår livssituasjon er forskjellig, og oppgavene er forskjellige. Men alle troende har en oppgave i Guds rike, en tjeneste for Herren. Han har bruk for alle, på forskjellig vis.

Forbønntjeneste

Jeg tenker på en tjeneste som vi alle er kalt til, nemlig forbønntjenesten. De foldede hender før møtene, både for predikant og tilhørere. Jesus er også her det store forbildet. Natten før han valgte seg ut de tolv apostlene, gikk han opp i fjellet og tilbrakte hele natten i bønn til Gud. Ja, venner; forbønntjenesten er så viktig hvis Guds rike skal gå fram. Det trenger vi å minne hverandre om.

Men uansett hvilken situasjon vi er i og hvilken tjeneste vi har, så er vi alle like avhengige av de stille stunder avsides med Herren i Ordet og bønner. Du som har funnet dette hvilestedet, du kan være med i sangen:

*Å salige hvilested
ved Jesu hjerte!
Der har jeg i uro fred
og trøst i smerte.
Der lindring jeg har i savn
og lys i mørke,
i stormen en sikker havn,
en brønn i tørke.*

(Jonas Pettersen. Sb 295:3)

Vår himmelske Far vet at det kommer dager da frykt og mismot vil overmanne oss. Han vet også at vi ikke klarer å komme oss gjennom slike dager alene. Da hvisker han til den urolige sjel: «Kom avsides med meg og hvil deg litt!»

Bibelen er full av eksempler på hvordan Herren våker over sine barn.

Vi leser i første Kongebok 19 om Elias som la seg under en gyvelbusk og ønsket seg døden. Da sendte Herren en engel med mat til ham med disse ordene: «Stå opp og et, ellers blir veien for lang for deg». Da, når mismotet var nær ved å ta overhånd, kom Herren med denne hjelpen. Og se hvordan det gikk med Elias. Det står at han sto opp og åt og drakk. Og styrket ved denne maten gikk han i førti dager og førti netter. Ja, Herren sørger for sine, det kan du være sikker på. Om en mor glemmer sitt diende barn, så glemmer ikke Herren deg, det har han lovet.

Velsignelsen ved de stille stunder skildres slik i et sangvers:

*En stille stund med Jesus,
den bringer kraft med seg.
Den gir meg lyst å vandre
på Herrens gode vei.
Den gir meg mot å leve
og lide for hans navn,
alt nå en salig forsmak
på hvilen i hans favn.*

(Lina Sandell. Sb 576:5)

Urolige tanker

Så erfarer vi også at det ikke alltid er så lett å få den roen vi ønsker når vi vil

avsides med Herren. Vi kjenner at vi har de urolige tankene med oss. De farer hit og dit og gir oss ingen ro. Hva gjør vi da? Da trenger vi ganske enkelt å gå til Herren og fortelle ham hvordan vi har det og be ham stille de urolige tankene slik at Ordet kan få tale til oss. Det står slik i Salme 94:19: «Når mine urolige tanker blir mange i mitt hjerte, da opplever din trøst min sjel». Du må ta fram løftene som Herren har gitt deg. Og vår Far i himmelen er uendelig tålmodig med sine svake barn. Hør hva han sier i Jes 46:4: «Like til deres alderdom er jeg den samme, og til dere får grå hår, vil jeg bære dere. Jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles løfte dere, jeg vil bære og redde dere». Ser du, han svikter ikke. Det alvorlige er hvis vi unndrar oss, for han tvinger ingen.

Du og jeg kan ikke bevare oss selv, men det kan Herren. Men da må vi også bruke de hjelpemidler han gir oss underveis. Forsømmer du hvileplassen, er du et lett bytte for satan. Han vet godt at det er Ordet som kan bevare deg. Derfor setter han alt inn på å holde deg borte fra Ordet. I så måte lever vi i en særdeles vanskelig tid. Det er så mye som kan ta oppmerksomheten og tiden vår slik at Ordet ikke får trenge inn og gjøre sin gjerning. Og du kan være sikker på at om ikke Ordet får rom i ditt hjerte, så er det andre ting som fyller det. Alvoret er at dette ofte kan skje så langsomt og umerkelig. Satan er listig. Han sier ikke at du skal slutte å lese Guds Ord eller oppbyggelig kristen litteratur. Nei da; men når Guds Ånd minner deg om at du bør ta deg tid til Ordet, er satan der og skyter inn tanker om tusen andre ting som

skulle vært gjort. Det passer ikke akkurat nå, men litt senere. Gir du etter for denne stemmen, så vil du gjøre den erfaring at de mange andre ting vil fylle ditt sinn og din tanke og fortrenge trangene til Guds Ord.

Kamp om din sjel

Ja, det står i sannheten veldig kamp om din sjel. Det kan vi lese om i Efeserbrevet (6:3-18). Men der tales det også om Guds fulle rustning. Iført denne rustningen er vi i stand til å nedkjempe hele satans åndehær, for da har vi den sterkeste på vår side. Ham kan ingen fiende stå seg mot. Les andre Krønikebok (14) om kong Asa i striden mot den mektige Etioperhæren. Denne fienden var tre ganger større, men de overvant dem allikevel fordi Gud var med Asa. Gud har ikke forandret seg, han er den samme i dag.

Til slutt, venner: Det er himmelen det gjelder. Vi skal hjem og få ta imot arven som Jesus har fortjent for oss.

*«Se opp og tenk engang
på livets krone,
på din bestemte rang
for Lammets trone!
I sannhet, hva du her
skal måtte tåle,
:/: av kronen ei er verd :/.
den minste stråle.*

(Hans Adolph Brorson. Sb 470:4).

Må ingen av oss gå glipp av dette. La oss be for hverandre at vi må møtes i himmelen, hjemme hos Jesus.

Utdrag fra tale på Solgry, 2016

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Fredrik Heian,
Tveiten,
4440 Tonstad,
på sms: 901 94 758
eller e-post:
fredrik_heian@hotmail.com

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Bibelen i min hverdag

Av David Hedegård

En kan være from og religiøs uten å være berørt av Herrens Ånd, og en av de store åndelige farer i vår tid er at en ofte ikke nøye nok skiller mellom religiøsitet og kristendom. General Booth sa en gang i begynnelsen av forrige århundre: Det tyvende århundrets fare er kristendom uten Kristus, religion uten Den Hellige Ånd og himmel uten helvete».

Ånden virker omvendelse

Hva er da kjennetegnet på Åndens verk?

Først og fremst kjenner en Åndens verk på at det *skjer ved Guds ord*.

Den som er blitt født på ny, må næres av «troens og den gode lærdoms ord» (1Tim 4:6). Den som ikke næres av dette sjelens brød, synker tilbake til dødstilstanden – han faller fra Herren.

Men hvordan blir en så omvendt? Helt ulike mennesker kan stille det spørsmålet. Kanskje den som spør ikke har noen lengsel etter Guds rike. Han vil ha et klart, forstandsmessig svar på spørsmålet. Vi svarer ham: Du kan ikke «av egen fornuft eller kraft» bli omvendt, men du kan bruke det middel som Ånden gjør sitt verk gjennom med det syndige menneske. *Du kan med vanlig menneskelig ærlighet hver dag bruke Guds ord.* Martin Luther har en gang sagt at en ikke skal sitte i et hjørne og vente på

Den Hellige Ånd. Mennesket skal søke Gud i Ordet og i bønnen. Den som gjør det, skal i sin tid få erfare at Guds Ånd rører ved ham, så han får lengsel etter himmelriket.

Men kanskje den som spør om hvordan en blir omvendt, alt er berørt av Ånden og har fått lengsel etter det rette liv. Så snart mennesket har fått denne lengselen, og har vendt sitt hjerte til å søke Herren, er Åndens verk i sjelen begynt. For mennesket søker ikke Gud av seg selv. «Det er ikke én som søker Gud» (Rom 3:11b).

Til hvert et slikt menneske vil vi si så inntrengende vi kan: «*Bruk hver dag din Bibel under bønn!* Da skal Åndens lys snart lyse inn i ditt hjerte, så du får syn for hva som mangler deg. Du skal få lære å kjenne *din synd*. For Åndens verk er å «overbevise verden om synd» (Joh 16:8). Og den som har begynt å se sin synd, får andre bekymringer enn hvordan han skal bli harmonisk og lykkelig. Han får den samme bekymring som den unge Luther i klostercellen: «Hvordan skal jeg finne en nådig Gud?»

Når Den Hellige Ånds lys faller over et menneskes liv, ser det at hele dets liv har vært et eneste opprør mot den levende Gud. Det har ikke fryktet ham, ikke elsket ham, ikke spurt etter hans vilje. →

Og det blir også klart at dette opprørske vesen ikke har utviklet seg etter hvert, men at det har vært der fra begynnelsen. En begynner å ane innholdet av slike ord som: «Se, jeg er født i misgjerning» (Sal 51:7a) og Paulus sitt ord: «Vi var av naturen vredens barn» (Ef 2:3b).

Nå er mennesket *vakt*. Det våknet opp av den åndelige dødsdvale og har begynt å se sannheten om seg selv. Da kan det bli *omvendt*.

Når mennesket gir opp sin motstand, når det med all sin synd overgir seg til Frelseren, da går det inn gjennom den trange port, da blir det omvendt. Fra gammelt av har en med rette sagt at omvendelsen består av anger og tro. Likeens har en også fra gammelt av sagt at «den frelsende tro består i at en kommer til Kristus med sin synd, med en inderlig lengsel etter Guds nåde».

Visshet

Men for den sjel som slik har funnet vegen til Frelseren, blir spørsmålet som regel dette: Hvordan skal jeg vite om jeg virkelig har fått nåde hos Gud? Jeg har jo ingen visshet!

Vi svarer: Hold deg til Guds ord – bruk daglig din Bibel under bønn! Da skal Herrens Ånd vise deg *løftene*, som du får gripe selv om du ikke har erfart «den følbare nåde».

Men taler da ikke Guds ord også om en umiddelbar erfaring av Den Hellige Ånds vitnesbyrd i hjertet? Jo, «Ånden selv vitner sammen med

vår ånd at vi er Guds barn» (Rom 8:16). Og Paulus skriver i brevet til efeserne: «I ham [Kristus] har også dere, da dere fikk høre sannhetens ord, evangeliet om deres frelse, ja, i ham har også dere, da dere kom til troen, fått til innsegn Den Hellige Ånd, som var lovt, han som er pantet på vår arv, inntil eiendomsfolkets forløsning, til pris for Guds herlighet» (Ef 1:13-14).

Som regel kommer det en tid i det omvendte menneskes liv da Guds Ånd taler til det på denne indre, umiddelbare måten, og sier at synden er tilgitt. Men det er overordentlig viktig å vite at denne erfaring om Ådens vitnesbyrd *ikke* er grunnlaget for vårt barnekår hos Gud. Den som tror på Kristus, er Guds barn, og «den frelsende tro består i at en synder kommer til Kristus med sin synd, med en inderlig lengsel etter Guds nåde». En kan altså ha *troen* uten å ha *troens visshet*.

Hvordan kommer så det omvendte menneske fram til troens visshet? Vi svarer: *Bruk hver dag din Bibel under bønn!* Da skal Den Hellige Ånd fortsette sitt verk i ditt hjerte, og en dag når det behager Herren, får du oppleve hans Ånds vitnesbyrd.

Bare begynnelsen

Men den som er blitt omvendt, er jo i virkeligheten bare begynt sin vandring på vegen til himmelen. Et fortsatt Ådens verk må skje med ham om han skal nå fram til målet. Dette Ådens verk kalles i Bibelen *helliggjørelse*.

Ordene «hellig» og «helliggjøre» kommer i Det gamle testamente av en rot som betyr å «skille». *Helliggjørelsen er en stadig fortsatt atskillelse fra synden.* Også dette er Åndens verk, som skjer gjennom Ordet. Gjennom Ordet bevares jeg i en rett selverkjennelse. Ordet dømmer stadig på nytt min synd, Ordet viser meg stadig på nytt til Frelseren. Om helliggjørelsens verk skal skje med det omvendte menneske, om det i det hele tatt skal nå fram til det himmelske mål – alt

dette beror først og sist på at du bruker din Bibel flittig og rett. Carl Olof Rosenius skriver: «Du kan si at du ikke har tid til å bruke Guds ord – enten den tas fra din hvile eller fra ditt arbeid – men da skal det også sies til deg at du ikke kan bli salig».

*Utdrag fra
«Bibelen i min hverdag»,
Lunde Forlag, Oslo 1976
Undertitler ved red.*

Alene med sine nærmeste

Av Hans Erik Nissen

«På veien opp til Jerusalem tok Jesus de tolv disiplene til side, så de ble for seg selv, og sa til dem: Se, vi går opp til Jerusalem.»

Mat 20:17-18a

Jesus ønsker å være alene med sine nærmeste. For tredje og siste gang vil han fortelle dem hva som ventet ham i Jerusalem. At de gjennom tre år har fulgt ham kan ikke frelse dem. Det kan alene evangeliet om hans kors. Derfor må han si det til dem enda en gang. Kommer de på avstand av korsets ord er de redningsløst fortapt.

Det samme gjelder deg. Jesus vil at Guds frelsende kraft skal nå ditt hjerte. Derfor rekker han deg ordet om korset. Det ulykkelige er at ditt hjerte bestemmer ditt øre, så

du ikke for alvor kan høre og motta evangeliet. Men Jesus gir allikevel ikke opp. Han tar deg til side, så du blir alene med Gud.

Først rystes du i ditt innerste. I Guds lys ser du syndens bunnløse dyp bak din pene fasade. Men så blir du berørt av en gjennomboret hånd, og du hører røsten fra ham som ble korsfestet i ditt sted. Han sier til deg at han ble såret for dine overtredelser og knust for dine misgjerninger. Gjennom dette ord løfter han ditt ansikt, griper din hånd og leder deg til det himmelske Jerusalem.

*Fra avisen Dagen,
22. mai 2006*

Ta tid til Guds ord

Av Carl Olof Rosenius

De store hindringene for Guds ord, er det Jesus nevner som «torner som kvalte såkornet». Det var «bekymringer og rikdom og livets lyst», kjødelighet, selvsikkerhet, mange forskjellige gjøremål, og både fattigdom og rikdom, som kan bli til bekymringer. Alt blir nå viktigere for det bedratte hjertet enn det himmelske.

Nå heter det: «Jeg kan ikke ta så mye tid til Ordet, for det og det må gjøres». Dette som «må gjøres», er da noe jordisk, mens det som kan unnlates, er det himmelske, som nå betyr mindre. Så er da hjertet bedratt og forblindet.

Du sier kanskje: «Å skjøtte mitt jordiske arbeid er en hellig plikt jeg ikke kan forsømme. Og «den som ikke har omsorg for sine egne, er verre enn en vantro». Men Jesus sier: «Dette skal du gjøre, og det andre ikke unnlates». Om du passer ditt arbeid trofast og ditt hus fullkomment, men lar nådens liv dø ut, så kan din oppofrende trofasthet i hjem og på arbeid ikke frelse deg i døden og dommen.

Den som innbiller deg at den tiden du bruker på Guds ord og bønn vil gå ut over ditt hjem og ditt arbeid, er ingen annen enn bedrageren. Det er den gamle slangen, og hedningen i ditt eget bryst, ditt hjertes vantro, som ikke kjenner til noen Guds velsignelse, som ikke har bruk for det himmelske, som heller tøyser og prater det bort i timevis, enn å bruke en eneste stille time med Guds

ord. Å, for en hedensk forakt for Gud og din udødelige sjel!

Du har mulighet for det salige og ærefulle samfunnet med himmelens og jordens Herre, din Frelser. Mulighet til å høre ham tale, som skjer gjennom Ordet, og tale til ham, som skjer i bønnen. Og så sier du at du *har ikke tid til det*? Men høre og snakke om unyttige ting med menneskene, det har du tid til! Dette må da kalles å være bedratt av djevelen!

Du har nå, på grunn av dine mange gjøremål, ikke tid til å bruke *en eneste* av døgnets tjuefire timer til å gi sjelen næring! Men tenk så om Gud lar deg ligge syk et år, så står nå verden fremdeles! Da kan du nok ikke regne med så mye takknemlighet fra de verdslige, som du var så opptatt med å bruke tid på. Fra den kanten er det nå ingen som kan hjelpe deg. Gud og hans ord har du tidligere ikke hatt bruk for – og da venter du deg vel heller ikke noe av dette til hjelp nå?

Følgene av å forsømme Guds ord, blir at du dag for dag utmattes i ditt innvortes menneske; troen og guds frykten. Og alle nådegavene svekkes. Da klager du kanskje over svakheter og fristelser som du ikke greier å seire over. Men hvordan kan du vente at det skal kunne skje? At du altså uten noe som helst nådemiddel skal seire over det onde i deg? Det venter verken Gud eller mennesker. Men benytter du derimot rett det nådens middel vi nå har talt mye om, skulle

Møtekalender

Bibelhelgen på Solgry 25.-27. september er avlyst pga. smittefare, men det blir en **digital løsning i stedenfor**. Talene til **Dag Rune Lid** og **Ingar Gangås** blir tatt opp på video og lagt ut på www.nll.no på de angitte tidspunktene som stod i programmet.

Fredag: Kl. 2000 (Lid)

Lørdag: Kl. 1000 (Gangås), 1130 (Lid), 1700 (Gangås) og 2000 (Lid).

Søndag: Kl. 1030 (Gangås)

Møteoversikten for høsten er ikke klar i det bladet går i trykken. Følg med på kunngjøringer på Lekmannsmissionens nettside: www.nll.no

ingen ting som hører med til liv og gudsfrykt, være umulig.

Du sier du har forsøkt å lese Guds ord, men er fremdeles ikke blitt bedre. Da må årsaken være ett av to: Enten forstår du ikke hva som er helliggjørelse. Du tror at du på et blunk skal få stor kraft og hellighet, og vet ikke at du først må gå gjennom ydmykelsens og fattigdommens dal. Og da kommer du heller ikke til å se deg selv bli bedre og bedre, men tvert imot.

Eller: Du er faktisk ennå en slave under synden. Du har ikke fått nytt liv og ny lyst og åndelig kraft. Og da har du ikke brukt Ordet på *rett måte*. Du kan f.eks. ha gjort det motsatte av Guds rekkefølge; har forsøkt å seire over det onde i deg, før du tenkte på å ta til deg det Kristus har utrettet for deg. Altså forsøkt å bære frukt, før du er innpodet i Kristus.

Begynn nå å lyde Ordet, som sier:

Fly først til Jesus og tigg om nåd. Mot syndens makt skal det siden bli råd.

Vend deg fra den dype egenrettferdigheten, og kast deg, akkurat som du er, med alle dine fall og motsigelser, i nådens favn. Så skal du få erfare at der synden «överflödade», der «överflödade» nåden ennå mer.

Og nå skal denne «överflödade» nåden virkelig glede, smelte og forvandle ditt fattige hjerte, så alt det onde som just holdt deg fanget, ikke lenger skal smake så godt. Nå skal du få både lyst og kraft til det gode du før ikke maktet å gjøre. Dette lærer Ordet. Bruk det i lydighet! Så er intet umulig av alt det du trenger til din frelse.

Sier du at du ofte hører og leser Ordet uten at det «skjer noe» med deg, du er like kald og følelsesløs, da må vi svare: Er du da også fornøyd med denne tilstanden, da er jo det et tegn på et uomvendt og forherdet

hjerter. Merk deg dette!

Men er dette tvert imot din nød; du innstiller deg åpent og ydmykt på å høre Ordet, men virkelig lider under din kulde og følelsesløshet, da er nok kaldheten syndig. Men din nød over dette er et tegn på et redelig disippelsinn. Og da kan du være sikker på at selv under slik en tyngende følelse av kulde, skal du ikke høre Ordet uten å ha nytte av det.

Først og fremst vil du akkurat med dette bli mer ydmyket og misfornøyd med deg selv, enn av den sterkeste preken om ydmykelsens nødvendighet. Så skal nok også et og annet Guds såkorn, som blir lagt ned i tørr jord, i den rette tid, når regnet kommer, spire og bære frukt.

Med andre ord: Nå fatter du kanskje bare med din forstand det Ordet du tar til deg, og prøver å huske det. For nå opplever du ikke akkurat noen situasjon der dette Ordet passer inn. Men så, akkurat når det behøves og passer, vekker Den Hellige Ånd dette Ordet opp så det blir levende for ditt hjerte.

Det var dette Jesus mente, da han sa om Den Hellige Ånd: «Han skal minne dere om alt det som jeg har sagt dere» (Joh 14:26). Slik gikk det da også med disiplene. De forstod ikke alt da, mens Jesus selv talte ordene til dem. Men senere, når det hendte som ordene han hadde talt nettopp handlet om, «da minnes de hans ord».

F.eks. smaker det ikke for et lykkelig, sorgfritt menneske å høre en trøstepreken. Men så en dag, når nød og sorg møter også dette mennesket, da kommer den trøstens preken han hørte

til nytte. Slik også med alt Guds ord. Det høres og leses aldri uten frukt, hvis det høres på rett måte, og gjemmes i hjertet.

Så sier du: «Jeg behøver ikke lese og høre så mye mer. Jeg vet det jeg trenger å vite. Det jeg nå er opptatt med, er å kunne leve etter dette». Men nå er du svært uforstandig! Det er ikke bare til å øke din kunnskap Guds ord skal være, men just til kraft til å leve etter det. Om du nå vet alt du trenger å vite, vel, så gjenstår det nå bare å gjøre. Og der er det bare Ordet som kan gi deg lyst og kraft til det.

Har du nok lys i hodet, har du kanskje ikke nok kjærlighet, fred, glede, tålmodighet og ydmykhet m.m. i hjertet. Eller er kanskje din tro nå blitt fullkommen? Tror du fullkomment alt det du trenger å tro? Er din kjærlighet nå brennende nok, så du ikke behøver å øke den gjennom Guds ord? Har du i prøvelsens stund nok trøst, fred og glede i Gud?

Du har jo erfart at det er Guds ord som virker alle disse dyrebare gavene. Er ikke disse verd å forøkes? Hvis det fantes et sted hvor det var en masse kostbare perler og gullmynter, ville du ikke bruke hver ledig mulighet til å lete etter disse, selv om du ikke stadig hadde like stort bruk for dem?

Men hvilke perler og gullmynter er så dyrebare som disse åndelige gavene: Tro, fred, glede, kjærlighet, tålmodighet osv.? Og dem kan du hver eneste dag søke etter og samle i Ordet. Guds ord er den rette «gullkysten», der de himmelske skattene finnes. Det er

sørgelig hvordan mennesket er kjødelig og jordisk, og ser på det åndelige og himmelske som lite betydningsfullt.

Men det kommer en tid da du ville gitt alt du hadde av sølv og gull for å få et eneste Guds ord som kunne gi liv og trøst til ditt hjerte. Som f.eks. når du har fått en dødelig sykdom, legen kan ikke lenger gi deg noe håp om å få leve, og du tvinges til å tro at døden er nær.

Kort sagt: Det åndelige livet er ikke bare noe vi vet om, nei, ikke en gang et liv etter visse grunnregler og forutsetninger, men er et virkelig liv ovenfra. Et liv som, i likhet med alt annet liv, bestandig må holdes i live med sitt eget næringsmiddel: «Livets brød, som er kommet ned fra himmelen». Og dette livet er så klart åndelig at det ikke avhenger av noen menneskelige forhold og omstendigheter, men bare av denne himmelske maten.

Mang en oppriktig sjel ser med bekymring framover mot en ny tid som velter inn over oss med nye og store vanskeligheter, hindringer og forførelser, og tenker: Hvordan skal jeg da kunne stå fast i nåden og beholde livet? Men husk: Ditt nådeliv avhenger ikke av de omstendighetene som møter deg. Det det kommer an på, er om du vil bruke nådemiddelet. Da skal Kristus selv, den gode hyrden, i sin uendelige trofasthet sørge for at ditt nådeliv holdes oppe.

*Utdrag fra boken
«Veiledning til fred»,
Arven Forlag,
Mandal 2002,
www.arven.net*

Mit hjertes største glæde

Mit hjertes største glæde
er Jesus, frelseren.
Han har mig givet sæde
hos Gud i himmelen.
Han har min synd udslettet,
så er jeg fri i ham.
Det har mit hjerte lettet
at se Guds offerlam.

Mit liv i denne verden
det skal tilhøre ham.
Når han er med på færdens,
da skal ej synd og skam
mit hjertes glæde tage.
Nej, Jesus fører mig
i mine levedage,
og ta'r mig så til sig.

Lær mig da, Gud, at ville
dig leve til behag,
og ikke tiden spille,
men bruge hver en dag,
så andre dig kan kende,
din kjærlighed få se.
Din Ånd du til os sende,
og lad din vilje ske!

Og når den tid så kommer,
som Gud alene ved,
da bli'r det evig sommer
hos ham i evighed.
Da skal vi Jesus ligne,
og se ham som han er.
Tak, Gud, du vil velsigne
de dage vi er her.

Immanuel Fuglsang, marts 2011
Melodi: Nu blomstertiden kommer

Omgangen med Gud i Ordet

Av Olav Valen-Sendstad

Bibelen er Boken, «bøkernes bok», verdenslitteraturens «bestselger» – og dens funklende stjerne. Det er ikke så underlig. Den har jo ikke bare visse historiske mennesker til forfattere. Den er Guds bok, har Guds Ånd til forfatter. Derfor adskiller den seg fra alle andre bøker. Andre bøker tåler å leses to eller tre ganger hvis de er riktig gode. Så kan en dem. Med Bibelen er det helt annerledes. Første gang en leser i den, forstår en lite eller ingenting. Men lar en seg ikke avskrekke og leser mer, så finner en mer. Og jo mer du leser, desto mer finner du. Aldri blir den utlest. Aldri kan du den. Alltid gir den noe nytt, noe du ikke så eller forsto før. Aldri blir den kjedelig for den som leser den. Det er bare de som ikke leser den som finner den kjedelig. Men de har i grunnen ingen rett til å ha noen mening om den.

Derfor er det knapt noen åndelig beskjeftigelse som lønner seg bedre enn å ofre litt tid og omtanke for Bibelen. Det er aldeles utrolig hvor *uhyre mye* den gir til vederlag for ganske små anstrengelser. En merkelig bok!

Når vi blir kjent i den, blir den levende. Når vi begynner å få litt oversikt over dens åndsverden, fenger den i sinnet som aldri før. Når vi begynner å bli litt hjemmevant i dens ordforråd og tankeverden, da

skinner dens lys inn i vårt hjerte og liv på en helt enestående måte. Da blir den vår beste og mest trofaste ledsager på livsvandringen. Da blir den lykten for vår fot og lyset på vår sti. Merkelige bok!

En skal vokte seg for å betrakte Bibelen som en samling trylleformularer eller kraftord. Fristelsen til en slik bibelbetraktning lurer i hver eneste «mannakornkopp», og i hvert eneste forsøk på gjennom «oppslag» å få passende kraftord i livets situasjoner. Jeg vil ikke nekte at en i særlig vanskelige stunder og tilfeller – ved Guds nåde og vise styre kan få godt og kraftig svar gjennom «mannakorn» eller «oppslag». Men ve den bibelleser som gjør slikt til en «normal» måte å lese Bibelen på! Han bør dog huske på at satan like gjerne som Gud kan blande seg i fingergrepene i mannakoppen, og bokbinderen kan like gjerne som Guds Ånd ha bestemmende innflytelse på hvor «tilfeldige» oppslag faller opp.

Det normale må være at en bibelleser fra tid til annen opparbeider seg såpass kunnskap om Bibelen og om hvor det ene og annet i den finnes, at Guds Ånd i vanskelige tider kan bruke hans kunnskaper til å minne ham om hvor han skal lete for å finne svar på sine spørsmål.

Hva nå med kontakten med Gud gjennom Bibelen? Kontakten med

Gud i Ordet kjenner vi bare da når det blir Guds personlige ord og tiltale til meg personlig. Det virker jo alene Guds Ånd. Men på grunnlag av de erfaringer vi gjør, kan vi godt selv på mange enkle måter åpne oss for Åndens virkninger gjennom Ordet, for eksempel ved å gi akt på den enkle ordlyd, på «hva som skrevet står», ved å legge merke til de mange små ord som Guds mening i Ordet ofte bryter seg vei til oss ved. Guds Ånd har selv inspirert Skriften, og derfor er intet overflødig i den. Hvert ord, hvert lite komma har sin mening. Ofte kan nettopp det å merke seg et lite «vi», «du», «verden», «alle», eller et lite «for», «i», «men» eller lignende gjøre utslaget til at et enkelt ord i Bibelen blir som et vindu som vi ser like inn i Guds himmel igjennom, inn i Guds evige hjertes råd og tanker om oss.

Guds Ånd sikter alltid på å gi oss sitt særlige vitnesbyrd når vi hører Ordet. For Åndens vitnesbyrd i og med Ordet består dels i å oppklare for hjertet den rette mening med Ordet, dels i å forklare Kristus for hjertet, dels i å veilede oss til hele sannheten så vi skal erkjenne den allsidig, dels i å forvise oss i troen om vår egen nådestand og vitne sammen med vår ånd om vårt barnekår. Uten dette Åndens vitnesbyrd under høring og lesing av Ordet kan vi aldri forstå eller tilegne oss Ordet rett. Men i kraft av det, blir Ordet levende, klart og gjennomiktig – og blir tilegnet oss til personlig eie og gir lys i Guds råd.

Jeg vil her få lov å fortelle noe

«opplevd» under sjelesorg som prest, og som jeg tror kan belyse dette nok så godt.

En troende kvinne som var dødssyk, sendte en gang bud på meg. Hun hadde en temmelig ugudelig, men høyst egenrettferdig mann. Da hun gjerne ville han skulle få høre Ordet, ba hun ham sitte inne under vår samtale. Etter en velsignet åndelig samtale med hustruen, tenkte jeg at jeg også måtte prøve å gi mannen et ord fra Gud. Både hustruen og jeg tenkte at situasjonen kanskje skulle gjøre det naturlig å få komme på talefot med ham om hans sjel. Han var kjent som en hard mann. «Hvordan har De det, da?» spurte jeg ganske forsiktig. «Takk, bare bra», svarte han nesten avvisende, og lot som han forsto at spørsmålet var myntet på den legemlige velferd. Det ble en del snakk, men jeg syntes ikke jeg kunne oppgi mitt ønske. «Jeg har sett et bilde av Dem, jeg!» prøvde jeg å si på en litt gemyttlig, ertende måte. Han så komplett uforstående på meg. «Jeg mener det bildet Guds ord tegner av Dem», sa jeg, for å sette ham på sporet. «Har De lyst å se det?»

– Jo, han hadde da det. Og så leste jeg for ham fra Rom 3:10-12: «Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste. Det er ikke én som er forstandig, det er ikke én som søker Gud. Alle er veket av, alle sammen er blitt udugelige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste».

Da jeg hadde lest disse ordene, så jeg på ham og sa: «Dette er Dem,

det». Da skal jeg si han ble sint! Det formelig smalt av ham. «Nei, det er det ikke», sa han. Som prest er jeg jo vant til at folk snakker meg etter munnen i åndelige spørsmål. Desto mer overraskende kom denne spontane protesten. Jeg summet meg, og tenkte at jeg fikk ikke være for grov: «Jaså – det er ikke Dem, dette? Men det er iallfall bilde av meg slik jeg er i meg selv», sa jeg. «Nei, det er det ikke», fortsatte han like arg og opprørt. Jeg ble enda mer forbauset. «Men hvem er det da bilde av?» spurte jeg. «Det der er sagt om tjuver, kjeltringer, gatepiker, horkarer, mordere og annet slags pakk», sa han, «men verken om presten eller meg eller andre skikkelige folk». Da *forsto* jeg mannen åndelig, og fant tidspunktet inne til å sette saken på plass. «Å – jeg tenker det er sagt om hyklere og fariseere også, jeg», sa jeg, og det var ment som en brodd. Den traff. Han reiste seg, og strøk på dør uten et ord.

Episoden belyser en meget alvorlig sannhet. Får ikke Guds Ånd opplyse hjertet når en hører Ordet, slik at en umiddelbart hører seg innbefattet og omtalt i Ordet, så fungerer våre hjerter som et slags postbud. En sender Ordet fluksens videre til andre som en kan tenke seg det passer bedre på. Selv blir en utenfor Ordets lyskrets – og i det naturlige menneskes dype, åndelige mørke.

Et annet trekk. Jeg hadde i lengre tid besøkt en mann som strevde noe forferdelig og ikke kunne få det til å

tro. Det vil si han trodde nok på en måte, rent kunnskapsmessig. Men han følte selv at denne troen hans ikke var noen hjertets enhet med Herrens Ånd i Ordet. En dag jeg kom til ham, strålte hele mannen. «Nå ser jeg det», sa han straks jeg var kommet inn. «Tenk det var så enkelt – og jeg som hadde strevd så skrekkelig». Da jeg ba om en nærmere forklaring, fortalte han: «Jo, i går, da jeg satt og leste om Jesu samtale med Nikodemus, så kom jeg til ordene «for så har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne». Jeg kom ikke lenger. For med en gang jeg leste «verden» var det som det falt skjell fra øynene mine, og det sto ganske klart for meg at det er *meg* Gud elsker og har gitt sin Sønn». Slik var han blitt viss om sin egen frelse, og om at han var gjenstand for Guds evige kjærlighet.

Også dette kaster lys over noe vesentlig: Åndens vitnesbyrd består i at vi får høre oss inn i Ordet så det treffer oss umiddelbart. Da avstreifes det kunnskapsmessige, og det får fullverdig betydning som Guds tale til oss, som hilsen fra Gud personlig. Da får det liv. Da blir det kontakt. Da er det salig å være bibelleser eller tilhører til forkynnelsen.

Gud gi oss sann åndelig kontakt med ham i bønnen, og sin Hellige Ånds vitnesbyrd i Ordet! Det er gudslivets lykkelige hemmelighet.

*Fra boken «Ordet og troen»,
Lunde Forlag, Oslo 1979*

Vanskelig tid i Sør-Amerika

Av Ingar Gangås

Peru

– Det er til trøst for meg at Jesus er den gode hyrde. Han var nok der da Esteban døde.

Det er kona, Victoria, som sier dette. Vi fikk en fin samtale på telefonen om Jesus som tar seg av sine, selv når en må vandre gjennom «dødsskyggens dal» og ingen av de nærmeste får sitte ved dødsleiet.

Esteban Quispe har vært med i Sámannens arbeid i Arequipa siden starten. Etter at han fikk se inn i evangeliet har han vært blant de mest trofaste på bibelstudium og samlinger. Han døde i begynnelsen av juli etter å ha vært innlagt på sykehus noen få dager, 63 år gammel.

På grunn av koronapandemien fikk ikke Victoria være med inn på sykehuset, men måtte skilles fra ham i resepsjonen. Ingen fikk lov til å besøke ham. Noen dager etter kom det beskjed om at han var død og at vanlig begravelse var forbudt. Myndighetene hadde gitt påbud om at alle måtte kremeres. Hun ble senere oppringt for å komme å hente urnen.

Det er ikke bekreftet om Esteban døde av koronaviruset. Han var blitt gradvis svekket av sykdommen Parkinson. Men sykehusene er overfylte av personer som har blitt rammet av pandemien.

Vår medarbeider, Miguel Fuentes,

som bor like ved et av de større sykehusene, forteller at køen av syke begynner ute på gata, og det hender at det ligger døde utenfor porten. Peru er et av de landene som er hardest rammet av koronapandemien.

Damián Heredia venter på å reise til USA, men det går ingen fly. Kona reiste i oktober. Damián skulle komme etter, men slik gikk det ikke. Han er fortsatt i Arequipa, der han blir anbefalt å holde seg innendørs,

Esteban og Victoria

nærmest som i «husarrest». Når dette bladet kommer ut, har det gått nærmere 11 måneder siden sist de så hverandre! Han er likevel ved godt mot og nytter tiden til å holde taler over nettet. Videoene legges ut, og de ses og høres av mange.

Bolivia

Pandemien har også rammet Bolivia hardt, og har nådd områdene der Sámannens medarbeidere holder til. Det er også der forbudt å samles til møter. Våre medarbeidere arbeider hjemmefra og kan ikke møtes på kontoret. Joel Vera og René Villegas holder på med oversettelsen av «Den lille husandaktsboken» fra spansk til quechua. Gonzalo Asgarrunz og undertegnede har fullført oversettelsen av David Hedegårds bok «Er barnedåpen bibelsk?», og nå holder vi på med et studiehefte over «Fedrehistorien» i første Mosebok, med Guds utvelgelse av patriarkene Abraham, Isak og Jakob, Josefs historie som forbilde på Kristus, og hvordan Juda ble «stamfar» til Jesus. Det gis ingen frelse uten ved troen på «ham»!

I slutten av juli døde en av medlemmene i Pampa Aceituno. Hun ble opptatt som medlem i oktober i fjor. Flere i landsbyen har symptomer på koronasmitte, men manglende testing gjør det vanskelig å fastslå med sikkerhet hva hun døde av. René, som er forsamlingens pastor, kom ikke fram til landsbyen på grunn av veiblokkeringer og de strenge tiltakene. Men Alberth

Mamani, som tidligere har vært omtalt i L&E, senest i forrige nummer som far til Kiara («En liten misjonær»), tok seg av begravelsen. Da var det godt at heftet med liturgi for bl.a. begravelse var kommet fra trykkeriet, slik at han kunne benytte det. Heftet ble ferdigskrevet rett før vi reiste hjem i mars, og manglet da bare en siste korrekturlesing.

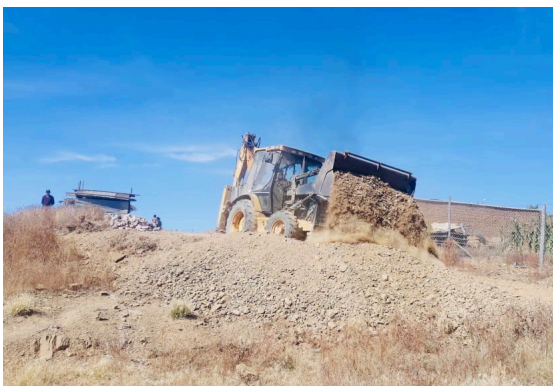
Byggingen av forsamlingslokalet, eller «Centro Biblico» som de selv kaller det, er satt på vent grunnet myndighetenes frykt for smittespredning. Tomta ble ferdig planert før alt ble «stengt ned».

I begynnelsen av juli fikk alle familiene i Pampa Aceituno hver sin pakke med nødvendige matvarer. Nøden var da såpass merkbar at våre tre medarbeidere på eget initiativ hadde gitt penger og samlet inn kollekt til dette. Da jeg fikk høre det, ba jeg dem også å bruke midler fra Sámannens konto for «hjelpetjeneste».

La oss ikke glemme våre «søsken» der ute. De har det ikke lett, og de undres på hvor lenge dette vil vedvare.

Slik situasjonen er nå, er det heller ikke mulig for Marit og meg å planlegge ny utreise. Tanken var å dra i begynnelsen av oktober, men nytt besøk er utsatt inntil videre.

Planering av tomt til forsamlingslokale og opplæringscenter i Pampa Aceituno, utenfor byen Sucre i Bolivia. Foto: Alberth Mamani →

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Guds ord

Av Martin Luther

– Der hvor man har Guds ord, vil man ikke ha det. Og omvendt, der en ikke har det, ville en hjertelig gjerne ha det. Der hvor en har kirken like utenfor døren, hvor Guds ord læres, spaserer en under prekenen rundt på markedet eller slentrer omkring blant gravene. Der hvor en imidlertid har to-tre mil å løpe, vil en gjerne, som det står i Salme 42:5, gå med mengden og vandre med den til Guds hus med jubel og takk.

– Der hvor Ordet er, er paradiset og alt annet.

– Guds ord er en helligdom over alle helligdommer, ja, den eneste som vi kristne kjenner og har. På hvilket tidspunkt en enn forkynner, hører, leser eller tenker over Guds ord, så blir dagen og dens gjerninger helliget på grunn av det. Derfor sier jeg alltid at alt vårt liv og all vår gjerning må stå under Guds ord, skal det være til behag for Gud og kalles hellig.

– Guds ord er mat. Den som spiser den, hungrer enda mer etter den. Derfor

skal Guds ord være rikelig iblant oss, men vi skal aldri bli mett på det. Vi har de sikreste løfter på og den trøst at vi ikke skal bli trett av Ordet selv om vi omgås flittig med det. Derfor la oss med desto større flid og brennende begjær kaste oss over det og ikke gi noen rom for motviljen som satan bruker for å friste oss.

– Det er forskjell på å ha Guds ord og å holde Guds ord. Mange har det, men holder det ikke, og de holder i stedet mammon, ære, makt og gunst høyere enn Guds ord. Derfor elsker de heller ikke Kristus og bedrar seg selv når de stoler på at de har Guds ord og daglig hører og leser det. Likevel forbedrer de seg ikke av den grunn.

– Det går slik: Der hvor Guds ord blir lite forkynt, er det en stor hunger etter det. Der hvor det finnes i overflod, er en trett av det og forakter det.

*Sitater fra «Hva sier Luther?»
Lunde Forlag, 1974*